

Szentmihályi Szabó Péter
(Budapest, 1945. I. 08. – 2014. X. 20.)

*Mikor majd meghalsz, mindent megértesz
egyetlen pillanat alatt,
csodálkozol, minden milyen egyszerű,
és titok többé semmi sem marad.*

Isten versei

32.

Tudom, igyekszel jónak lenni,
s azt is, milyen nehéz a jóság,
amikor a jó embereknek
a rosszak intézik a sorsát.
Büszke vagy, nincs benned alázat,
bár mostanában tanulni kezded,
Fiam után dicsőség
hordozni bármily kis keresztet.

Minden fűszálról tudok,
ismerek minden embert,
a fűszál hervad, elszárad,
az ember is halállal megvert.
Örök halál, örök megújulás,
végtelen körforgás az élet,
majd te is csodálhatod,
ha találkozom véled.

36.

Hidd el, a végesség is lehet
gyönyörű és csaknem tökéletes,
a szűken számlált napok után
az ember új létet szerez,
kitöltvén sorsát, szabott idejét,
bejárván a számára mért utat,
akkor veszem mindet magamhoz épp,
mikor világos már a cél s az öntudat.
Mindenkiért akkor jön el a halál,
ha a számadásra már készen áll.

43.

Nem a Tér foglya vagy, hanem az Időé,
a testi halál majd kiszabadít,
amit addig oly pontosan mértél,
valójában nem is létezik.
Az Idő csupán illúzió,
egy perc annyi, mint ezermilliárd,
nincs múlt és jövő, csak jelen van,
a halottaknak az idő megállt.
Az idő számomra semmit sem jelent,
én voltam, vagyok, leszek,
s örökkévalóságomba
gyűjtöm össze a hívő lelkeket.

46.

Minden teremtés rombolás is,
és minden halálból élet terem,
tudom, nehéz ezt elfogadni,
ha életed még nem végtelen.
De végtelen lesz, hidd el,
s boldogabb, mint elképzeled,
a jókat én megjutalmazom,
s ítélekem a rosszak felett.
A teljes tudás lesz birtokodban,
a romolhatatlan élet,
nem lesz gyertyaláng, mely utolsót lobban,
csak tiszta, belülről sugárzó fények.